

Nicola May

Ferry Lane

kutsu

Minerva

Ferry Lanen kutsu

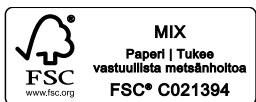
Nicola May

Ferry Laneen *kutsu*

Englannin kielestä käänäny

Matilda Forstadius

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos

Nicola May: *Welcome to Ferry Lane Market*

© Nicola May, 2021

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus, 2024

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Matilda Forstadius

Runo s. 63: Rumi: "Majatalo". Suomennos Marjut Forsell. Teoksessa Juhani Laakso: *Mielen taito*. Kirjapaja, 2014.

Lainaus s. 176 runosta William Blake: "Jerusalem". Suomennos Aale Tynni. Teoksessa Aale Tynni: *Tuhat laulujen vuotta*. WSOY, 1957.

Kansi: Justine Florio/Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-965-7

Painettu EU:ssa

LUKU 1

”Mä olen aika varma, ettei edes oikea Sid Vicious paskonut kylpyveteensä.” Kara Moon tuijotti kilpikonnaan terraariossa löyhkäävää läjää.

”Olen itse asiassa aika varma että kyllä paskoi”, hänen poikaystävänsä Jago mutisi kammaten tummaa, Beatles-tyylistä tukkaansa matalaksi ja taputellen sitten khakinvärisen takkinsa taskuja. ”Oletko nähnyt avaimiani, Muumu?”

Kara kavahti ennen niin ihanalta tuntunutta lempinimeään. Sitten hän haki avaimet keittiön siististä avainnaulakosta ja palasi kaaren muotoisen oviaukon läpi kompaktiin olohuoneeseen.

Yksittäinen, kultainen auringonsäde loi puulattiaan rauhatonta kuviota ujuessaan parvekkeen aukinaisen oven raosta. Alhaalta kantautui lokkien naukuna ja suisto-satamasta purjelaivojen mastojen kitinä, mutta tutut ja turvalliset äänet eivät rauhoittaneet Kara Moonin vatsanpohjaa näivertävää huolta. Kara arveli kyllä tietävänsä vastauksen, mutta hän kysyi silti kepeästi: ”Minnekäs sä nyt näin aikaisin lähdet?”

Kun Jago kurottui ottamaan elämää nähneen Beatles-avaimenperänsä, Kara haistoi Guccin partaveden, jonka hän oli antanut Jagolle joululahjaksi.

Mies katsoi häntä kummeksuen. ”Tänään on työkkäripäivä. Kyllähän sä tiedät, että mä menen Crowsbridgeen joka perjantai.”

”Miten voisinkaan unohtaa”, Kara sanoi sarkastisesti. ”Ai niin, ehkä siksi, että tätä on jatkunut puolitoista vuotta etkä sä vieläkään ole palannut sieltä työllistettynä.”

”Älä nyt jaksa.”

”Ei muuten, mutta kun James Bond tarvitsee kirppuainetta enkä tiedä onko sinisessä purkissa tarpeeksi rahaa ja -.”

Jago siirtyi eteishalliin huomioimatta Karan säärittävää vetoomusta, harppoi portaita alas kaksi rappua kerrallaan ja kääntyi sitten sanomaan alentuvaan sävyyn: ”Pieni punatukkainen prinsessa. Sähän näytät ihan nätiltä kun otat vain sen idioottimaisen poninhännän pois.”

Kara nieleskeli kyyneliään ja vei kätensä pitkiin, punaruskeisiin, sotkuisena lainehtiviin hiuksiinsa. Kahdeksan vuotta kestäneen suhteen harhailevampi osapuoli pysähtyi rapussa uudelleen ja tiuskaisi: ”Ja mikset sä itse ole töissä? Vai unohditko mennä sinne, idiootti?”

Kara huokaisi syvään ja nosti kätensä pystyyn. ”Mene nyt vain. Ettet myöhästy.”

She loves you, yeah yeah yeah. Kara oli aikoinaan kai-verruttanut nämä kuuluisat Lennonin ja McCartneyn sanat Jagolle antamaansa avaimenperään. Mies loikkasi viimeiset kolme porrasta kerrallaan ja paiskasi ulko-oven perässään.

Kara yritti rauhoittua ja katseli hetken ulos ikkunasta kaukaisuuteen. Siinä hän nyt oli, 33-vuotiaana avoliitossa työttömän, vastuuttoman, 29-vuotiaan nuorukaisen kanssa, jolta uupui minkäänlainen toivo tai

tulevaisuudensuunnitelma. Ja vaikka Kara paiski kaikin voimin töitä elättääkseen heidät molemmat, hän tuskin tuli toimeen, puhumattakaan että mitään jäisi säästöön. Mitä enemmän käteistä hän säilöi siniseen purkkiin pahan päivän varalle ja ”kivoihin juttuihin”, kuten lomamatkoihin tai viikonloppuihin, sitä useampia tekosyitä Jago Ellis keksi käyttääkseen sitä. Itse asiassa heidän ainoa lomamatkansa oli ollut pitkä viikonloppu Liverpoolissa, jossa Karaa oli reuhdottu läpi jokaisen kadun ja turistinähtävyyden, jotta Jagon kyltymätön Beatles-nälkä saataisiin tyydytettyä. Jago suhtautui pakkomielteisesti kaikkeen Beatlesiin viittaavaankin.

Kara vältti taitavasti Sid Viciousin pureman, kirosi kovaan ääneen ja pidätteli kyyneliä. Sitten hän puki kakoen ylleen pinkit kumihanskat, veti ne mahdollisimman ylös ja kauhaisi kuvottavan, lemuavan läjän siihen tarkoitukseen hankitulla haavilla.

Viisi vuotta sitten Jago oli tullut kotiin kännissä, kantaen valtavaa terraariota jyrkissä portaissa, läikyttäen vettä mennessään. Viisi vuotta sitten Kara näki ensi kertaa pienen matelijapoloisen tarrautuneena kivenlohkareeseen henkensä pitimiksi, ja siitä huolehtiminen oli jäänyt hänen vastuulleen. Hän nosti päätään mietteliäänä. Oliko heillä silloin mennyt hyvin? Kara ei enää muistanut.

Maisemaikkunalla varustetussa olohuoneessa oli valheellista tilan tuntua, mutta isosta erkkeristä ja parvekkeelle avautuvasta ovesta huolimatta huoneeseen mahtui juuri ja juuri pöytä, kaksi tuolia sekä notkolle painunut kahdenistuttava sohva. Jago oli kiinnittänyt aivan liian suuren television kömpelösti takan ylle. Ja terraarion paikaksi lopulta hankittu lasihylly oli niin vinossa, että halutessaan lämpölampun alle Sid-raukan onnistui könytä

kivelleen vasta usean yrityksen jälkeen. Kuuluisa Beatlesin *Abbey Road* -levynkansi roikkui tauluna Sidin yläpuolella, aivan kuin moppitukat olisivat kiusanneet pientä kilpikonaa esittelemällä kykyään kävellä suoraan.

Vaikka heidän kolmionsa kuinka ahdas olikin, Kara ei hennonut lähettää suloista, esihistoriallisen näköistä kultakilpikonaa takaisin eläinkauppaan. Ja siinä vaiheessa kun hän sai googletettua ”kauanko kultakilpikonna elää” ja tajusi eliniän lähentelevän kolmeakymmentä, oli jo liian myöhäistä; Cornwallin aggressiivisin matelija Sid Vicious sekä James Bond – laiha 12-vuotias mustavalkoinen adoptiokatti pörröisessä smokissaan ja 007:n yliolkaisuudella varustettuna – olivat molemmat erittäin vahvasti osa heidän ongelmaperhettään Ferry Lanella.

Kara kaatoi irvistellen kilpikongan jätökset yhteen parvekkeen isoista, savisista kukkaruukuista. Sitten, rai-kasta meri-ilmaa hengittäen, hän katsoi alas ja näki ilokseen isänsä avaamassa lautan metalliportteja sekä Jagon pinkomassa täyttä vauhtia ehtiäkseen ajallaan lähtevään laivaan.

Aivan kuin olisi aistinut tyttärensä suruisan katseen, Joe Moon katsahti ylös, vilkutti hymyillen ja kääntyi sitten takaisin viittomaan autoja jonosta kaikkien rakastamalle autolautalle, jonka liikennöinti oli ollut osa Karan ja koko Moonin yrittäjäperheen elämää niin kauan kuin Kara muisti.

LUKU 2

Kara sipaisi hiuksensa tapansa mukaan löysälle poninhännälle, kaivoi viimeisen kymppin setelin keittiön ikkunalaudalla olevasta sinisestä purkista, otti avaimensa tavalliselta paikaltaan avainkourusta ja suunnisti alas portaita asunnon ulko-ovelle. Karan saapuessa ovelle James Bond viuhahti sisään kissanluukusta, pysähtyi hetkeksi rapsuttamaan itseään vimmatusti ja sitten, kuin aistien tulevan eläinlääkärikäynnin, se rynni ylös portaita Karan ohitse huomioimatta häntä lainkaan.

”Nyt pysyt sisällä, kuulitko? Muuten joudun toden teolla vaikeuksiin”, Kara varoitti rakasta kissaansa hienoisella Cornwallin murteellaan. Hän pysähtyi. Sitten hän päätti täysin tapojensa vastaisesti lukita kissanluukun. Syyllisyydenpuuskassa hän juoksi äkkiä yläkertaan, haki vanhan uuninpellin lieden alta ja kaatoi siihen kompostimultaa yhdestä parvekkeen kukattomista ruukuista.

”Varmuuden vuoksi”, hän sanoi ääneen asettaessaan sen kissanluukun alle ja sulkiessaan oven. ”En viivy kovin kauaa”, hän lirkutti postiluukun läpi.

Ferry View Apartments -taloyhtiön numero ykkösen alaovi oli Ferry Lanen alapäässä. Kara katsoi varovasti vasemmalle ja oikealle, kipitti sitten viktoriaanisen

korttelin ympäri liuskekivillä päällystetylle rantatielle ja suuntasi kohti töitä.

Mäen päällä Ferry Lanen kauppatori oli heräämässä henkiin. Niin kauan kuin Kara muisti, kaikki torin kauppiaat olivat laittaneet joka perjantai ja lauantai kojut kauppajensa eteen ja myyneet tuotteitaan Hartmouthin asukkaille, monituisille kesämökkiläisille ja lomakauden turisteille. Historiallisen kaupungin kauppatorilla oli maine seudun parhaana, joten sinne tuli turisteja läheisestä Crowsbridgestä, joskus jalan, mutta enimmäkseen autolla Karan isän lossilla.

Toripäivien yhteisöllisessä ilmapiirissä oli jotain taianomaista, siitä ei kellään ollut epäilystä. Myyjät ja asiakkaat juttelivat keskenään mukavia. Kojuihin oli aseteltu kauniisti myyntiin lähitiloilla kasvaneita tuoreita vihanneksia sekä käsintehtyjä esineitä ja lahjatavaroita. Ja vaikka Kara oli työskennellyt omalla kojullaan jo viisitoista vuotta, hän ei koskaan kyllästynyt tähän näytelmään.

Myöhäiskevään tuulahdus toi taas mukanaan roiseja myyntipuheita Dillonien hedelmä- ja vihanneskojulta. ”No niin, rouvat, täältä teille varhaisraparperit, pari puntaa kilo. Siitä siipalle hyvää piirakkaa ja hymy naamalle. Annatte sille – ei, rouva, en tarkoittanut *sellaista* antamista. Kokeilkaapa parsaani. Mehukkaan täyteläinen. Puristakaa vain, jos haluatte – minä en kerro kellekään, etlette tekään. Banaaneja, niin isoja kuin rouva tarvitsee.” Ja niin edelleen.

Kurjasta aamusta huolimatta Kara onnistui hymyilemään. Hän kääntyi katsomaan Nigel's Catch -kalatiskiä, joka oli niin värikäs, että paikalliset taiteilijat maalasivat siitä usein kuvia turisteille myytäväksi. Mustekalat,

hämähäkkiravut, kampasimpukat ja muut merenelävät lepäsivät kimaltavilla jääpedeillään tuoreimman kalansaaliin vieressä. Jos Kara sulki silmänsä ja keskittyi, hän onnistui erottamaan kalanhajun yli ylämäestä leijailevan lihapiiraiden tuoksun.

Ferry Lane Market oli Karan koko elämä. Hän oli aloittanut työnteon 18-vuotissyntymäpäivänään Passion Flowers -kukkakaupassa, jota Lydia Twist yhä pyöritti. Mutta sitäkin ennen, jo 12-vuotiaasta lähtien, hän oli työskennellyt useilla kojuilla lauantaitorilla. Hänen isänsä Joe Moon oli vanhempinsa tavoin paljasjalkainen hart-mouthilainen, ja Joe tunsi lähes kaikki paikalliset, sillä lossiyhteys oli kaikille elintärkeä. Niinpä hän oli pistänyt sanan kiertämään, että hänen tyttärensä kaipasi töitä ja että jos joku tarvitsi lisäkäsiä, Kara Moon oli tyttö paikallaan.

Se oli ollut Karan elämän onnellisinta aikaa. Jenifer-sisko oli jo lähtenyt Leedsin yliopistoon opiskelemaan liiketaloutta, ja hetken aikaa Kara oli ollut kuin ainut lapsi. Hän ei kaivannut riidanhaluista ja suorasukaista Jenifer Moonia piirun vertaa. Sisaruksilla oli seitsemän vuoden ikäero, eivätkä he olleet koskaan olleet läheisiä. Karaa oli aina kohdeltu kiviriippana. Jen paiskoi usein huoneensa ovea päin Karan naamaa, eikä äiti juuri vaivautunut reagoimaan heidän huutoriitoihinsa. Itse asiassa Doryty Moon oli harvoin reagoinut yhtään mihinkään, mikä ei liittynyt suoranaisesti häneen itseensä.

Äiti lähti jo kauan ennen kuin Kara pääsi ylioppilaaksi, mutta eipähän Karan tarvinnut pettyä äidin kiinnostuksen puutteeseen. Ja ottaen huomioon miten vähän hän oli panostanut opintoihinsa, hän oli ollut riemuissaan

kirjoitusten onnistumisesta. Lisäksi isä oli antanut hänelle onnistumisen kunniaksi sen verran rahaa, että hän uskalsi viimein korjauttaa hampaansa.

Vaikka Kara pelkäsi hammaslääkärinä kuollakseen, häntä oli vuosikausia haukuttu Väiski Vemmelsääreksi, joten hän antoi viimein periksi isän hennolle taivuttelulle ja hakeutui oikojalle. Voi, kuinka hän vihasikaan kivuliaita korjaussessioita! Mutta tulokset olivat sen arvoiset. Hius-tensa värin vuoksi hän kuuli edelleen silloin tällöin ”puna-pää”-huutoja, mutta ne hän kutakuinkin kesti voidessaan väläyttää kiusaajille hohtavia Hollywood-laminaattejaan. Niinpä hän tunsu aivan uudenlaista itseluottamusta saapuessaan ensimmäiseen työvuoroonsa Passion Flowersiin viattomana 18-kesäisenä – kunnes hän näki pinkin työpaitansa ja tiesi heti, ettei se sopisi hänen väreihinsä lainkaan. Sillä hetkellä hän tajusi myös olevansa täysi raakile kukka-alalla, yhtä vihreä kuin smaragdeina kimmeltävät silmänsä.

Tämä päivä oli Karalle toinen eka kerta – ensimmäinen kerta viiteentoista vuoteen kun hän otti viime hetkellä vapaata töistä. Kun Kara oli pyytänyt vapaata, hänen joustamaton pomonsa oli puuskahtanut: ”Uskomatonta, että kysyt tällaista vieläpä toripäivän aattona. Ihan oikeasti, Kara, etkö saa siirrettyä sitä eläinlääkärinä? Ja vielä koko päivä? Kai sinä nyt voit palata töihin sitten kun se kissa on saanut ne pirun piikkinsä!”

Lydian raivoisa reaktio ei tullut yllätyksenä, sillä tämän vuoksi hän itse joutuisi nousemaan puoli viideltä aamulla

ja ajamaan Penriganin kukkatorille, josta he saisivat varmasti hienoimmat ja tuoreimmat kukat kauppaan ja myyntikojuun. Tämä oli ollut Karan viikoittainen tehtävä viimeiset viisi vuotta, ja hän suorastaan nautti siitä eikä kaihtanut vastuuta. Ei hän siitä kyllä mitään kiitosta saanut. Annettuaan Karalle kaupan pakettiauton avaimet ja oikeuden käyttää autoa mielensä mukaan, Lydia piti itseään oikeutettuna säättämään Karalle naurettavat työajat. Kara oli tottunut takakireään, viisikymppisen työnantajansa kohtuuttomiin vaatimuksiin, joten hän vain suostui niihin välttääkseen selkkauksia.

Mutta tänään Kara oli kerrankin pitänyt puoliaan. James Bondin eläinlääkärinä ei ollut täysi vale, sillä se tarvitsi kyllä vuosittaisen influenssarokotuksensa. Sen sijaan kertoessaan Lydialle, että kissa sai rokotteista outoja oireita, hän syyllistyi suorastaan emävalheeseen. Mutta Kara ei tiennyt, miltä hänestä tuntuisi toteutettuaan suunnitelmansa. Kara ei halunnut tulla töihin, jos hän olisi poissa tolaltaan, joten hän piti parhaana taktiikkana olla vain kokonaan poissa.

Tiukan rahatilanteen vuoksi Karalla ei enää ollut varaa viedä James Bondia eläinlääkəriin ellei kyseessä ollut hätätapaus. Hänen lapsuudenkotinsa kissa Bawcock oli saavuttanut kunnioitettavan 22 vuoden iän, eikä sille annettu mitään rokotteen tapaistakaan koko elämänsä aikana. Se joutui yhden ainoan kerran lääkəriin tapeltuaan naapurin maatiaiskissan kanssa niin rajusti, että sen korva repeytyi. Karan äiti vaati kissalle hoitoa heti paikalla, mutta Karan isoisä Harry oli juuri silloin käymässä ja sanoi, että raadeltu kolli oli urhea kuin kaimansa Tom Bawcock ja että eläimet olivat aika taitavia parantamaan

itsensä. Harry-vaari olisi mielellään vain puhdistanut haavapinnat ja pistänyt laastarin päälle. Mutta Doryty Moon sai tahtonsa läpi, kuten tavallista. Rakas lemmikki kurottiin kasaan, eikä Kara tänä päivänäkään tiennyt, kuka se vanhan kollin kaima oli ja mitä niin ihmeellistä hän muka oli tehnyt.

LUKU 3

Frankin kahvila sijaitsi pitkulaisessa tiilirakennuksessa aivan jokisuun muurin reunalla. Sen markiisi oli pirteän raidallinen, ja pinkissä valomainoksessa luki yksinkertaisesti ”Frank’s Café”. Rakennuksen oikealla puolella oli köydellä aidattu betonipiha, jossa oli kiinteät pirtinpöydät punavalkoisine varjoineen kesäkuukausia varten. Nyt kun ilma alkoi lämmetä, pian aukeaisi myös kioskiluukku, josta asiakkaat jonottaisivat herkullista talon jäätelöä. Aina päivän päätteeksi sekä torimyyjät että vierailijat rentoutuivat sulassa sovussa Frankin kahvilassa, katsellen merellistä auringonlaskua ja vedessä risteileviä erilaisia ja -kokoisia laivoja.

Karasta oli ihanaa katsella jokisuistoa. Vasemmalla laidalla Crowsbridgen vihreät niityt ja valkeina pilkkuina loistavat talot katsoivat lähes riidanhaluisesti Hartmouth Headin jylhiä kallioita ja hienostohuviloita. Kahvilalta käsin niiden välinen etäisyys näytti vain muutamalta metriltä. Lähempää katsottuna se oli kuin leveä ikkuna edessä avautuvalle, rannattomalle meren ulapalle.

Kahvilalla ei ollut anniskelulupia, mutta paikan pomo, tatuoitu irlantilainen muskelimies Frank Brady, pani itse herkullista, tummaa olutta, jota hän tarjoili limupulloista

suoraan baaritiskin jääkaapista. Hänen oratuomen marjoilla maustamansa gini meni myös helposti viinimarja-mehutiivisteestä, ja tonicin ja jäiden kera siitä sai täydellisen kesäisen cocktailin. Sisällä kahvilassa oli vanhanaikainen jukeboxi, josta raikui enimmäkseen 1950- ja 1960-lukujen hittejä säällä kuin säällä. Frank yritti houkutella vetävällä musiikilla asiakkaita kahvilaansa. Hänen tiedettiin jopa vääntävän ääntä kovemmalle, jos vaikutti siltä, että joku uskalsi edes yrittää kävellä kahvilan ohi Ferryboatiin, kadunkulmassa olevaan valkoiseksi maalattuun publiin.

Frank's oli sisustettu vanhanaikaisen jenkki-dinerin tyyliin: punaiset nahkalooshit, valkoiset formicapöydät, sähkökät lattialaatat ja kuusi korkeaa metallijakkaraa baaritiskillä istumiseen. Jos ei jollekulle kotipolttoinen viina maistunut, listalla oli pirtelöitä, kuumia juomia ja monenlaisia mehuja. Ruokalista taas koostui paikan päällä tehdyistä, vastustamattomista pikkusyötävistä. Seiniä koristivat mustavalkoiset valokuvat takavuosien Hollywood-tähdistä.

Karan lempikuvassa oli Audrey Hepburn *Aamiainen Tiffanylla* -elokuvasta. Se kuuluisa kuva, jossa Hepburnilla on yllään upea, tyköistuva pikkumusta ja kädessä keikkuu viekoittelevasti holkki. Kara oli joutunut hyväksymään, että vaikka hän kuntoilisi personal trainerin johdolla loppuelämänsä, hänestä ei koskaan saisi Audrey'n näköistä. Karan DD-kupin rinnat eivät sopsisikaan niin kapoiisiin raameihin, sillä Audrey'n hennon rakenteen sijaan hänet oli siunattu runsailla reisillä ja pyöreällä pepulla. Kapeine uumineen hänellä oli täydellinen tiimalasivartalo – se ei vain ollut se vartalo, jonka hän olisi halunnut.

Hartmouthin suistokaupungin ikääntyneemmät asukkaat eivät juuri pitäneet muutoksista. Kun Iso-Frank Brady ja hänen elämänkumppaninsa Monique pelmahtivat kylälle maalipurkkeineen ja räikeine sisustuksineen, asiasta nousi pienimuotoinen äläkkä. Mutta kuten yleensä, aika paransi haavat ja tasoitti kuopat, ja vaikka ajatus Hollywood-teemaisesta kahvilasta Cornwallissa oli aivan tuulesta temmattu, ei kestänyt kauaakaan, että Frank's ja sen kuuluisa koko päivän aamiaismenu ja vaahdotetut kahvijuomat vetivät puoleensa yhtä paljon turisteja kuin Ferry Lanen torikojut ja putiikit.

Frank oli varsin mittava mies – hänellä oli pituutta 193 senttiä. Miehen olemus oli yrmeän tummanpuhuva: hänellä oli musta polkkatukka ja niin tummat silmät, ettei niistä voinut tulkita mitään. Hänen täyteläiset huulensa aiheuttivat kateutta kylän tytöissä, jotka maksoivat itsensä kipeiksi saadakseen omiinsa täyteaineita. Frankin tatuoitu käsivarsi oli kuin taideteos, jossa lintujen ja enkelten yläpuolella komeili nuori, alaston Monique, käsivarsi ojennettuna ja punaiset huulet törröllään.

Karan mielestä hyvin tatuoiduissa miehissä oli jotain todella seksikästä. Hänen poikaystävänsä Jago inhosi kaikkea kehotaidetta. Hän kutsui tatuointeja lutka-leimoiksi. Kukkien ystävänä Kara oli aina halunnut pienen ruusutatuoinnin, johonkin huomaamattomaan paikkaan. Asiasta kuullessaan humalainen Jago oli iskenyt kämmenensä pöytään ja haukkunut Karan huoraksi pelkästä ajatuksesta.

Aamuruuhka oli laantunut ja Frank tervehti Karaa vinosti hymyillen.

"No mutta, sehän on ihastuttava Kara Moon", hän sanoi. "Ei ole sinun tapaistasi tulla tänne näin aikaisin toripäivänä." Mies jatkoi lasisen tiskin pyyhkimistä.

"Otin vapaapäivän."

"Niinkö? Vanhalla hennenenällä meni varmaan herne tavallistakin syvemmälle nenään", Frank nauroi. "Koetapa sanoa tuo parin-kolmen Guinnessin jälkeen."

"Joo." Kara ei saanut sanottua enempää eikä hymyillyt. Sen sijaan hänen ilmeensä synkkeni.

"No, mikä sua sitten surettaa? Tai kuka?"

"En mä halua puhua siitä." Kara huokasi syvään ja katsoi sitten nopeasti muualle peittääkseen kyyneleet.

Tämän nähdessään Frank kurotti tiskin yli ja paijasi Karan poskea hellästi isolla kädellään.

"Mä olen sun puolellasi, Kara. Kai sä sen tiedät?"

Karan kurkkua alkoi kuristaa. Hän nyökkäsi. Kun äiti oli yhtäkkiä ottanut ja lähtenyt Karan ollessa vasta 13, Frank oli vasta muuttanut Hartmouthiin – mutta kuultuaan, mitä oli tapahtunut, hän oli asettunut Karan puolelle. Juuri sellainen hiljainen tuki on parasta. Frankin ylimääräiset tilaukset tukusta lähetettiin suoraan Karan isälle. Ja järkyttyneelle miehelle ojennettiin harva se päivä lasagnea tai leivonnaisia kotiin vietäväksi raskaan työpäivän päätteeksi. Sekä Karan isä Joe että isoisä Harry arvostivat Frank Bradya suuresti, ja kunnioitus oli molemminpuolista.

"Kahvia?"

"Joo. Mukaan, kiitos. Isälle yksi, ja pitää varmaan ottaa myös Billylle tai saan kuulla siitä lopun ikääni. Ai niin, ja pari pulloa vettä, kiitos. Ja tuota noin, kaksi tuollaista kreemimunkkia."

”Tulossa.”

Frank palasi pian kantaen kahvikuppeja pahvitelineessä.

”Elikkä yksi maidolla ilman sokeria, ja pojalle tupla-maidolla ja kolmella sokerilla. Kaksi kylmää vettä ja munakit ovat täällä.” Kuppien välissä oli pussi.

”Sulla on kyllä norsun muisti, Frank.”

Mies osoitti litteää ja leveää nenäänsä. ”Vain kärsä puuttuu. On tullut nyrkkeilyä liikaa”, hän sanoi silmää iskien.

Kara kaivoi kukkaronsa esiin ja maksoi. ”Eikö Monique ole paikalla tänään?” hän kysyi.

”Se lähti Pariisiin siskonsa luo. Pitää senkin joskus saada vähän lomaa täältä.”

He nauroivat. Ranskalais-englantilainen Monique vietti harvoin aikaa kahvilassa. Itse asiassa hän vietti hyvin vähän aikaa Cornwallissa ylipäätään. Huhujen mukaan Monique työskenteli aikanaan Las Vegasissa ja tapasi siellä uhkapeliviikonloppua viettävän pahis-Frankin. Sen seurauksena hän oli pelastanut Frankin väkivaltaiselta elämäntyyliltä viemällä hänet Cornwalliin. Moniquen paikallisen sukuhaaran isotäti oli juuri jättänyt hänelle perinöksi hulppean neljän makuuhuoneen huvilan kaupungin liepeillä.

Upea Monique ohjasi vielä silloin tällöin tanssiesityksiä ympäri maailmaa, ja vapaa-ajallaan hän mieluiten rentoutui kotona tai vieraili sukulaisten ja ystävien luona. Pariskunta vietti vain vähän aikaa keskenään, mutta he ottivat kaiken irti yhteisistä hetkistään, ja järjestely näytti sopivan heille mainiosti.

Kara nosti pahvitelineen tiskiltä. Hän oli juuri lähdössä kun Frank kääntyi pois palvelemaansa asiakkaan parista ja kuiskasi Karan korvaan: "Täällä kävi aiemmin eräs nuorukainen. Maansa myynyt. Oli tullut jätetyksi."

Kara ei ollut varma, mihin Frank tähtäsi.

Mies päätti tarinansa: "Neuvin sitä jättämään koko jutun taakseen. Että joskus suhteen lopetus voi olla opetus."

Kara vastasi pelkällä laimealla hymyllä.

"Eivätköhän kaikki tarvitse unelmia, Kara. Jotain, joka vie ajatukset pois arjesta ja tarjoaa pakopaikan."

Kara Moon on aina jättänyt unelmien seuraamisen muille – hänen elämänsähän on aivan mukavaa. Kelvottoman poikaystävänsä viimeisin tempaus kuitenkin täyttää Karan uudella sisulla, ja hän on valmis ottamaan elämänsä uuden suunnan. Kuin tilauksesta Kara saa nimettömän kirjeen, jossa on lentolippu kauas tutusta kotikylästä. Onko Kara valmis poikkeamaan rutiineistaan ja panostamaan ensi kertaa elämässään itseensä?

Ferry Lanen kutsu on todellinen hyvän mielen romaani täynnä romantiikkaa, toivoa, ystävyyttä ja arvoituksia.

Mainio ja nokkela kirja, jonka päähenkilön takana voi todella seistä. Ihanaa eskapismia!
– Milly Johnson

Nicola May on palkittu englantilainen viihderomaanien mestari, joka kirjoittaa mielellään realistiseen tyyliin rakkaudesta, elämästä ja ystävydestä ja kuvailee romaanejaan "napakaksi chick litiksi". May on kirjoittanut 16 romaania, jotka kaikki ovat nousseet Amazonin bestseller-listalle. *Ferry Lanen kutsu* avaa viihdyttävän Ferry Lane -sarjan, jossa tutustutaan Ferry Lane Marketin värikkääseen henkilögalleriaan.

84.2
Kansi: Justine Florio/
Taitepalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

